

**Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis In Qvatuor
Partes Distributæ Pars ...**

In qua de Virtutibus in Communi, & Theologicis, Fide, Spe & Charitate, nec
non Virtutibus Cardinalibus, præsertim Justitia & Jure, ac Religione
ceterisq[ue] annexis, & Vitiis Oppositis in particulari breviter & dilucidè
tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1663

Quæst. III. De Requisitus ad Valorem Professionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72941](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72941)

ex mutuo consensu possunt conjuges ingredi Religionem etiam post consummationem, tractatur in materia de Sacramento matrimonii: ubi quoque, exigitur casus adulterii (idem ex constitutione juris est de haeresi post separationem factam iudicio Ecclesiae) eod quodd illud sic iustificans causa perpetui divortii.

14. Tercio servus non potest ingredi Religionem absque consensu domini c. Si quis 17. q. 2. quia quoad actiones totus est domini: unde si quis professionem fecisset, restitutus esset domino, licet tunc teneretur servare castitatem, si scilicet absolute & independenter à Religione promississet eam. Quod si autem per triennium ab anno probationis non fuerit quaesitus, non est restituendus, sed reddenda sunt tantum ea, quae in monasterium intulit. Ita cap. cit.

15. Quarto filius non potest intrare Religionem, si parens ejus gravi necessitate prematur, & nequeat illi, nisi in saeculo maneat, providere: jure enim natura tenetur eo calu parentem alere. Hoc tamen intellige, nisi filius non possit in saeculo sine gravi animae periculo manere: quia non tenetur se exponere illi periculo animae ad subvenendum parenti in temporalibus. Idem est dicendum de parente, si filius in eadem necessitate constituatur: quia etiam parens jure naturae tenetur filium alere.

16. Quod si filius stante ea necessitate professionem emisit, tenebitur egredi & parenti subvenire: ubi vero subvenire, vel parens mortuus fuerit, tenebitur ad Religionem redire: quia professio ejus non fuit iusta, sed solum suspensa: si vero post professionem in ille casus necessitatis parenti obvenerit, non tenetur egredi, nec potest repugnante Praelato: quia jam est sub potestate Praelati & non parentis: obtenta vero licentia non poterit habitum dimittere, nisi aliter parenti non poterit subvenire commode. Quod solum intelligendum est de gravi necessitate, in qua possit utique sustentari, licet aegre: nam in extrema necessitate teneretur egredi, petita tamen prius, etsi non obtenta licentia.

17. In gravi necessitate fratrum aut sororum, sui juris existentium, non tenetur Religiosus statum suum deserere: immo juxta Suarez l. 5. c. 6. n. 4. & alios, potest ea non obstante Religionem ingredi, quamquam aliqualis dilatio indubie laudabilis sit, seculo voto Religionem determinato tempore ingredienditali autem voto supposito Castro Palao de Statu Relig. disp. 1. punct. 7. §. 5. v. 13. contra Sanchez l. 4. Mora. c. 20. n. 32. in periculo impudicitiae sororum id licere existimantem, censet ob nullam gravem fratrum vel sororum necessitatem propria auctoritate posse differri ingressum ultra praefixum tempus.

Quinto non possunt ingredi Religionem impuberes: nam in omnibus sub sunt parentibus vel tutoribus. Ubi autem ad annos pubertatis pervenerint, possunt etiam invititis parentibus Religionem intrare. Denique non potest ingredi Religionem, qui caret conditionibus requisitis juxta cujusque Religionis regulas & statuta. Qualiter autem alii, ut deflorator virginis sub promissione etiam facta matrimonio, obligatus aliceno, vel ad danda rationia &c. impediatur ab ingressu Religionis, colligi potest ex dictis in Tract. de jure & justitia.

18. Impuberes & alii Religionem ingredi non valentes reconstantur.

QUESTIO III.

De Requisitis ad Valorem Professionis.

Suppono professionem fieri vel expressam, dum quis utitur aliqua forma professionis, qua animum suum declarat: vel tacite, idque tripliciter. Primo ferendo per triduum habitum professionem, ubi is aliquo signo externo distinctus est. c. Constitutionem De Regularibus in 6. Secundo si tali habitu suscepto faciat aliquod opus professis proprium statim sic professus. c. Vidua de Regularibus. Tercio si in Religione, in qua non est distinctio habitus novitiorum & professorum, deserat habitum per totum annum, in termino anni censetur professus c. Ex parte de Regularibus. Debent tamen haec fieri animo saltem tacito proficendi, & consentiente illo, cujus est ad professionem admittere. Verum hujus professionis tacitae post Tridentinum non est magnus usus, nisi ad ratificandam professionem expressam, quando ex aliquo defectu fuisset irrita, ut statim dicitur.

19. Professio alia est expressa, alia tacita.

Ad professionem autem, ut valide admittatur, requiruntur aliqua, vel ex dispositione juris antiqui vel novi Tridentini. Et quidem ex parte profitentis requiritur primo aetas sexdecim annorum completorum, ut expressè statuitur in Tridentino sess. 25. de Regularibus c. 15. & professio ante talem annum facta nullam plane inducit obligationem nullumque effectum. Ubi tamen Tridentinum non est receptum, standum videtur juri antiquo, quo minor aetas sufficiebat.

20. Ad valorem professionis requiritur in primis aetas sexdecim annorum.

Secundo requiritur annus novitiatus completus (& quidem juxta Doctores communissime, contra nonnullos, de momento in momentum, Argumento legis 3. §. Minorum ff. de Minoribus) ita ut eo non impleto professio sit nulla, & Praelati admittentes aliquem ad professionem, anno probationis non expleto, peccent mortaliter, utpote contravenientes Tridentino supra: & insuper Mendicantes sunt excommunicandi &

21. Deinde annus novitiatus de momento in momentum completus.

di & suspensi ipso facto ab officio admisionis ad professionem. *Non solum. De Regularibus in 6.*

In anno vero bissexto duo dies computantur pro uno, & sic etiam quoad annum probationis non debet esse annus solaris & naturalis, qui necessario continet 365 dies & sex circiter horas, sed debet esse annus a republica ut talis declaratus. Ita *Rodriguez Tom. 3. qq. Regul. q. 15. art. 5. Sanchez l. 5. Moral. c. 4. num. 5.*

Non quidem solaris, sed politicus seu civilis.

23. Excepto casu mortis novitii imminenti.

Pius V. tamen citatus apud *Rodriguez supra art. 6.* concessit Monialibus Sancti Dominici, ut novitia, iudicio medici statim moritura, pro sua consolatione & utilitate spiritali ante annum completum probationis, modo aetatem sufficientem habeat, profiteri possit in manibus Priorissae, & lucrari indulgentiam plenariam. In hac concessione communicant Mendicantes, eamque non esse revocatum a Gregorio XIII. testatur *Rodriguez supra.* An autem ejusmodi novitia succedat monasterium, dubitatur. Negat cum aliis *Rodriguez supra.* Affirmat *Sanchez supra num. 16.* & cum eo, aliisque *Diana P. 3. Tract. 2. Resol. 17.*

24. Debet ipse per esse integer & continuus.

Hinc annus novitatus secundum sententiam communissimam Doctorum, ut sit legitimus, debet esse integer & continuus, nec sufficit, quod sit interpolatus. Qualis autem interruptio ad discontinuationem anni novitatus sufficiat inter Doctores controversatur. *Lessius c. 41. dub. 7. num. 59.* paucorum dierum interruptionem non sufficere existimat. *Suares* putat hanc discontinuationem ex gravitate actionis interruptentis esse delendam, ut si quis dimisso religionis habitate extra monasterium dimittatur aut egrediatur animo non redeundi, etiam ad brevissimum tempus, secus si habitu tantum spoliatur, etiam per diem, & postea mutata sententia propria vel Superiorum iterum induatur. Vide ipsum *Tom. 3. de Relig. lib. 5. cap. 15. num. 6. & seqq.*

Qualis interruptio sufficiat ad discontinuationem.

Et an in monasterio peragendus.

Non est tamen de rigore necessarium, ut ipse annus in monasterio peragatur, modo cum licentia superioris, & sub ejus obedientia extra monasterium transigatur, ut ostendit *Sanchez l. 5. c. 4. num. 27.*

25. Ad ejus probationem non requiritur annus decimus quintus completus.

Ad inchoandum autem annum novitatus non est necesse ex vi Tridentini habere annum decimum quintum expletum, ut notat *Lessius cap. 41. dub. 7.* quia professio tantum, non vero annus novitatus habet determinatum tempus. Nec etiam necesse est, statim absoluto novitatu admittere ad professionem, modo sit justa causa differendi. Vide plura de his apud citatos auctores.

26. Novitius debet esse liber ab impedimento substantiis. Tertiò ut nullum habeat impedimentum ex iis, quae tamquam essentialia sunt constituta in isto ordine. Si vero esset impedimentum, non tamen ex substantialibus alius Religionis, licet peccaret proficere illud subducendo, tamen professio esset valida.

27. An requiratur validus ordo. Quarto requirunt aliqui valetudinem, ut possit committina Ordinis exercitia & austeritates obire. Sed *Sanchez supra n. 52.* ex aliis deducit validè profiteri, cum possit servare tria ista, quae sunt verè substantialia: statuta enim & regulae tunc tantum obligant, quando non est justa causa ea non observandi. Talis autem infirmitas obligaret se ad ea servanda, quando justa causa non excusaret.

28. Quis error sufficiat. Quintò requiritur, ut non contingat error circa substantiam rei promissae. De quo multa *Sanchez lib. 10. de Matrimonio disp. 9.* qui tandem *num. 21.* concludit professionem Religionis esse validam ex quoque errore profectam, modo error ille non sit circa substantiam rei votae: ut si quis profiteretur in Religione Sancti Dominici putans se profiteri in Religione Sancti Francisci, aut substantia regulae vel institutae, additque professionem æquiparari matrimonio quoad hoc, quod sicut matrimonium per solum errorem personae irritatur, ita etiam professio per errorem similem errori personae: nisi forte circumstantiae per modum conditionis a vovente intenduntur: nam tunc professio, non subsistente tali conditione, esset irrita.

29. Et qui metus. Sextò ut non intercedat metus gravis injustè incussus ad extorquendam professionem: hanc enim esse invalidam communiter docent Doctores ex c. *Perlatum de iis, qua vi metusve causata sunt.* Metus autem gravis & levis respectum dicunt ad personas, quibus metus infertur, & in puellis facilius contingit, quam in viris.

30. Denique. Septimò ex parte monasterii requiritur admissio ejus, qui potestatem habet, ut patet ex natura contractus: professio namque est contractus reciprocus, quo Religiosus se obligat in perpetuum ipsi ordini & ipse ordo se obligat ad eum alendum & regendum in spiritalibus juxta institutum. Ut autem hæc admissio sit legitima debet esse potestas in admittente.

Hinc si vota admittantur ab eo, qui legitime potestatem non habet, votorum emissio non facit religiosum. Qualis autem debeat esse potestas, & cujus sit admittente, ex consuetudine & particularibus Religionum statutis plurimum pendet.

31. Ex parte. Nota I. Professionem factam ante aetatem à Tridentino requiritam nullam parere obligationem, ne quidem in ratione voti simplicis. Idè est de professione invalida conjugati facta invitata parte. De cetero Doctores satis

QUESTIO IV.

Quibus modis Tridentinum consulat libertati professionis?

VARIA statuit Lessius p. 1. c. 16. Ut nulla renuntiatio aut obligatio antea facta etiam cum juramento, vel in favorem cuiuscumque causa pia valeat, nisi cum licentia Episcopi sive ejus Vicarii fiat, intra duos menses proximos ante professionem, ac non alius intelligatur effectum suum sortiri, nisi secuta professio. Excipiuntur autem clerici Societatis JESU.

34. Nulla renuntiatio vel obligatio novitius tenet, nisi secuta professio.

Idem dicendum putat Lessius l. 2. de Statu Religioso c. 41. dub. 4. n. 40. de renuntiatione vel obligatione facta intuitu professionis ante novitiatum: nam hæc æqualiter officit libertati profectiu, cui omnino copulere voluit Tridentinum. Sed contradicit Sanchez l. 7. c. 5. n. 4. tum quia hoc clarè in verbis Concilii non exprimitur, tum quia, ut ipse refert, in regio prætorio Granateni, lite utrimque agitata, sic profectiu est à sex regis iudicibus, & idem declaratum refert à Congregatione Cardinalium.

35. Quid facta sit ante novitiatum.

Nota I. Per prædicta non prohiberi testamentum: quia non est renuntiatio vel obligatio, nec adimit libertatè: cum non habeat vim ante professionem. Et idem dicendum est de quavis alia dispositione conditionali relata in tempus professionis, ac de alia revocabili.

36. Secus est de testamento, alijque dispositionibus in tempus professionis conditionali relatis.

Nota II. Non vetari nec irritari contractus onerosos Novitii, in quibus æquale recipitur: finis enim hujus decreti in his non militat, nec sunt renuntiatio, nec pura obligatio. Item non irritantur contractus, quibus novitius exponitur periculo lucri & jacturæ, quales sunt contractus societatis & ludi: quia nec hi renuntiationis vel obligationis nomine intelliguntur, nec per hos dicitur novitius se spoliare bonis aut minuere patrimonium.

37. Et contractibus onerosis non irritantur.

Nota III. Novitium non posse esse fidei jussorem nec posse remittere debita, aut renuntiare juri petendarum rationum à tutoribus vel aliis receptoribus. Potest tamen integros & perfectè redditos cõputus comprobare. Vide Sanchez sup. n. 35.

38. Qui non de jure.

Nota IV. Decretum Concilii probabilius etiam habere locum in renuntiatione beneficii ecclesiastici, tum quia hoc decretum universim agit de renuntiatione, tum quia finis ejus in hoc quoque locum habet. Et ita declaravit congregatio Cardinalium, ac tenet Sanchez sup. n. 38. addens idem dicendum de renuntiatione officiorum temporalium.

39. Nec renuntiare beneficio ecclesiastico.

Potes: An donationes causâ mortis monasterio factæ valeant, si novitius ante professionem moriatur & eas non revocet? Resp. affirmativè cum Suarez l. 5. c. 16. n. 11.

40. Potesi donare causâ mortis.

An saltem habeat vim voti simplicis castitatis.

32. Professio invalida qualiter ratificatur.

33. Ad hanc ratificacionem non requiritur novicia admissio.